

Vertel de wereld wat je vindt van #IskariNL
Vind de auteur: @kristenciccarelli
Vind ons: @blossombooks

NUR285 / JD101801

© 2018 Nederlandse editie: Blossom Books

© 2018 Kristen Ciccarelli

Oorspronkelijke titel: *Iskari. The caged queen*

Originally published by HarperTeen, an imprint of HarperCollins Publishers.

Published by arrangement with The Bent Agency.

Nederlandse vertaling: Maria Postema

Omslagillustratie: Elsa Kroese

Omslagbelettering: Titia Seveke

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

**Wil je ons iets vragen of vertellen? Dat kan! Stuur een mailtje
naar info@blossombooks.nl of vind ons op [blossombooks.nl](https://www.blossombooks.nl)**

Regels voor de Loslating

Doof de lampen.

Vergrendel de deuren.

Als je moet huilen, zoek dan een bron van stromend water om het geluid te overstemmen.

Laat je brood aanbranden. Je wijn zuur worden. Verwissel je suiker en zout.

Reis niet na zonsondergang.

Zet een masker op zodat je niet herkend wordt.

En ook al ben je misschien bang: laat het gaan.

Eén

Haar zus had gezegd dat het een jaar zou kosten om een leger te verzamelen, een tiran ten val te brengen en met een koning te trouwen.

Roa had het in drie maanden voor elkaar gekregen.

Daar zat ze dan, aan de bewerkte, glanzend gepoetste acaciahouten tafel, in het kleinste paviljoen van haar vaders huis. Het haardvuur verspreidde een rokerig zoete geur en Essie zat met knijpende klauwen op haar schouder terwijl Roa's blote voeten ongeduldig op het geweven tapijt tikten.

Na vijf dagen vredesonderhandelingen begonnen ze het allebei zat te worden.

De wapens van alle aanwezige mannen en vrouwen vormden een berg midden op tafel – lange en korte messen, sierlijk bewerkte knotsen, blinkende zeisen – en lagen buiten ieders bereik, als blijk van vertrouwen. Drie stoelen waren leeg. Die waren van de afgevaardigden van het Huis van de Lucht en waren al de hele week onbezet, iets waar niemand over praatte. Laat staan Roa.

Ze staaarde naar de lege stoel links van haar en dacht aan de jongeman die daar normaal gesproken zat. Sterke schouders. Graangouden ogen. Donkerbruin haar in een knot.

Theo, erfgenaam van het Huis van de Lucht.

Roa's voormalige verloofde.

Hij is altijd koppig geweest. Essies gedachten stroomden Roa's hoofd in en haar klauwen priemden in Roa's huid. *Maar niet zó koppig.*

Roa liet haar vinger langs het dunne vleugelbotje van de witte havik op haar schouder glijden. Hun band – iets wat Essie 'het gegons' noemde – gloeide fel en warm tussen hen op.

Ik heb hem verraden, dacht Roa. *Het zou me niet verbazen als hij nooit meer met me praat.*

Ineens werd hun geluidloze gesprek onderbroken door gesnurk.

De nieuwe koningin en haar havik keken met een ruk van Theo's stoel naar de jongeman naast haar. De warme middagzon scheen door het raam en het licht viel op zijn warrige bruine krullen. Zijn elleboog steunde op tafel, zijn wang rustte op zijn vuist en die lange zwarte wimpers knipperden zacht tegen zijn wangen.

Dit was de drakenkoning. Hij lag te slapen tijdens een belangrijke onderhandeling.

Deze... lapzwans was degene voor wie Roa alles had opgegeven.

Geërgerd gluurde ze naar de twaalf mannen en vrouwen rond de tafel, stuk voor stuk afgevaardigden van de Grote Huizen van het struikland.

Ze hoopte vurig dat ze het gesnurk niet zouden opmerken.

Tevergeefs. Natuurlijk hoorden ze het wel. Dax viel al de hele week in slaap tijdens de onderhandelingen, waardoor iedereen nu wist hoe de vork in de steel zat: het kon hem niet schelen dat de sancties van zijn vader niet waren opgeheven en dat Roa's volk nog altijd honger leed.

Dat waren geen dingen waar Dax zich druk om maakte.

En daarom was Roa hier. Ze had koste wat kost de zandzee over willen steken om persoonlijk een officieel verdrag op te stellen. Met een onderkend verdrag kon Dax zijn beloftes niet langer verbreken. In elk geval niet zonder gevolgen.

En daarom zaten ze allemaal hier, in het huis waar Roa was opgegroeid, over een papierrol gebogen.

Roa keek langs de slapende koning en de berg wapens, en zag dat haar vader haar bestudeerde. Nu hij tegen de vijftig liep verschenen er grijze strepen in zijn zwarte krullen, en hij leek magerder en vermoediger dan ze zich kon herinneren. Zag ze dat goed? Ze was toch maar twee maanden weggeweest? Hij droeg een katoenen tuniek, met het vervaagde patroon van het Lied rond de opvallende hals, in stijl met Roa's eigen kleding.

Een echte drakenkoningin zou een felgekleurde kaftan gedragen hebben, geborduurde muiltjes en een gouden band om haar hoofd. Maar Roa was een struiklander in hart en nieren. Ze droeg een door haar moeder gemaakte jurk van ongeverfd linnen en een ketting van lichtblauwe aquamarijnen kralen.

Haar vaders blik hield de hare vast en gleed toen naar de snurkende jongeman naast haar. Zijn gezicht sprak boekdelen.

Hij had medelijden met haar.

Roa's maag balde zich samen als een vuist.

Ze wilde geen medelijden. En al helemaal niet van haar eigen vader.

Onder tafel gaf Roa haar kersverse echtgenoot een harde por tussen zijn ribben. Essie schrok van de onverwachte beweging en strekte haar vleugels om niet van haar schouder te tuimelen. Dax werd met een schok wakker en stootte met grote ogen een zachte 'oef!' uit. Maar in plaats van oplettend rechtop te gaan zitten en een schuldbeust gezicht te trekken, rekte hij zich luid gapend uit, om zo nog eens de aandacht te vestigen op het feit dat hij in slaap was gevallen.

Alsof hij iedereen wilde laten weten dat het hem niets interesseerde.

De andere mannen en vrouwen rond de tafel keken nu ook naar Roa. Toen ze haar ogen van het ene gezicht naar het andere liet glijden, wendden ze allemaal hun blik af. Alsof ze zich plaatsvervangend schaamden.

Dit waren dezelfde mensen die haar hun vertrouwen hadden geschonken toen ze een leger had gevraagd om Dax te helpen zijn vader van de troon te stoten. En nu zaten ze hier met gêne in hun ogen naar haar te kijken.

Dochter van het Lied, hoorde ze hen denken, wat heb je gedaan?

Hun blikken verschroelden haar. Roa's vuisten omklemden haar linnen jurk. Ze wou dat de vergadering voorbij was. Maar er werden nog altijd handtekeningen onder het verdrag gezet.

Ze keek naar Dax, die weer zat te gapen.

'Vervelen we u, majesteit?' Ze deed niet eens een poging haar verbittering te verbergen.

'Nee hoor,' zei hij lijsig, en zijn aandacht werd getrokken door iets aan de andere kant van de tafel. 'Ik heb gewoon niet zoveel geslapen vannacht.'

Essie ging onrustig van de ene poot op de andere zitten toen Roa Dax' blik volgde naar de jonge vrouw die zojuist het paviljoen in was gekomen. Het was Roa's nichtje Sara, met een dienblad op haar heup. Haar bruine krullen waren met een ivoren kam in een knot vastgezet. Om haar polsen droeg ze drie armbanden van glanzende witte schelpjes.

Sara ruimde met een stralende glimlach de kopjes koude thee af, gade-geslagen door de koning.

Onwillig dacht Roa terug aan de vorige avond. Na een paar drankspelletjes met haar broer en neven had Dax openlijk geflirt met de vrouwen van haar huishouden, onder wie Sara. Het was iets waar ze aan zou moeten wennen: het geflirt van Dax.

Roa wist vrij zeker dat hij nog met een draak zou flirten als hij genoeg gedronken had.

Ze keek weg van de koning en haar nichtje. Ze had geen zin om te zien hoe ze naar elkaar lachten. Wilde niet weten hoe ver het spel was gegaan.

Maar er waren slechts twee andere dingen waarnaar ze kon kijken: de beschaamde gezichten van de afgevaardigden of die lege stoel.

Het was een ondragelijke keuze.

Uiteindelijk koos Roa voor de consequentie van haar verbroken belofte. Ze staaarde naar Theo's stoel alsof hij erop zat en terugstaaarde.

Soms mocht ze van zichzelf bedenken hoe haar leven eruit zou zien als ze haar belofte aan hem had gehouden. Er zou in elk geval geen koning in

haar vaders huis zitten die met Roa's nichtjes flirtte en haar voor het oog van haar dierbaren voor schut zette.

En er zou niemand zijn om het struikland te beschermen. Essies stem galmde door haar hoofd. Haar klauwen gaven een liefkozend kneepje in Roa's schouder. *De vader van Dax zou ons kaalgeplukt hebben.*

Essie had natuurlijk gelijk.

Je hebt gedaan wat je moest doen, zei Essie, en ze streek met haar gevederde kopje langs Roa's wang. *Dat weet iedereen.*

En Roa had het inderdaad voor alle struiklanders gedaan, ook voor Theo. Ze kon niet toestaan dat ook de volgende Firgaardiaanse koning naar hartenlust het struikland leegroofde. Ze waren al genoeg kwijtgeraakt.

Roa aaide Essies zachte veren en keek weer naar Dax. Toen de papierrol bij de koning aankwam zette hij zijn handtekening, pakte wat zand uit het kommetje dat op tafel stond en strooide het over de natte inkt. Hij liet de inkt drogen, blies het zand eraf, rolde het papier op en gaf het aan Roa.

De opluchting in de kamer was voelbaar. De koning moest zich nu aan zijn beloftes houden. Ze waren eindelijk verlost van de tirannie van Firgaard.

Er werd gepraat en gelachen nu het achter de rug was.

Roa fronste haar wenkbrauwen toen er een karaf wijn werd gebracht. Het was jaren geleden dat haar vader zijn gasten voor het laatst wijn had geschonken. De meeste mensen in het struikland konden dat niet meer betalen. Ze vroeg zich af wat haar familie deze maand zou moeten opgeven om deze uitspatting te compenseren.

Zonder zich daar druk om te maken schonk Dax de wijn in twee bekertjes van rode klei en legde zijn arm vervolgens loom op de rugleuning van Roa's stoel. Essie schrok van zijn nabijheid en vloog weg.

Roa, die gewend was aan het gewicht van de opgesloten gestalte van haar zus – in haar schouders zaten piepkleine littekentjes van acht jaar Essies klauwen – kreeg het meteen koud toen ze verdwenen was.

Dax boog zich naar Roa en hield haar een volle beker voor.

‘Op de vrede,’ zei hij zacht, in een wolk van munt.

Roa durfde hem niet aan te kijken. Ze wist hoe betoverend die warme bruine ogen konden zijn. Wist welke dingen de welving van zijn mond beloofde. Ze had genoeg meisjes voor Dax’ charmes zien vallen om te weten dat ze zich tegen hem moest wapenen.

Daarom staarde ze naar de regelmatig kloppende ader in zijn hals. Ze nam de beker van hem aan en zei: ‘Op koningen die zich aan hun beloftes houden.’

Haar ogen gleden naar de zijne. Een fractie van een hartslag meende ze een geamuseerde blik bij hem te zien. Maar toen was die weer verdwenen, verdoezeld door een vlotte glimlach.

Ze haatte die glimlach. Haatte het effect dat hij op haar had.

Roa zette de beker neer en stond snel op.

‘Als we klaar zijn,’ zei ze, en ze ving haar vaders blik toen ze over de tafel naar de berg wapens reikte, ‘dan moet ik helaas weer gaan. Ik heb nog een afspraak.’

Ze pakte haar zeis van de stapel en wachtte de reactie van haar vader niet af. Ze draaide zich om, vertrok door de open deur en keek niet meer om.

Essie vloog achter haar aan naar buiten.

Roa galoppeerde langs de grens van het Lied. Poppy’s hoeven denderden over de hete, gebarsten aarde en vergrootten de afstand tussen haar en het huis van haar vader. Tussen haar en de jonge koning.

Het was alsof de wijde wereld die Roa kende – zo open als de zonsondergangshemel boven haar – een gevangenis was geworden. Ze was er misschien wel uit vrije wil in gelopen, maar haar boeien schuurden toch.

Halverwege haar bestemming voelde Roa een vertrouwd gegons oplaaien in haar binnenste. Instinctief keek ze omhoog en zag een witte havik door de lucht scheren.

Essie.

Zelfs nu ze zo ver bij elkaar vandaan waren voelde Roa de onrust van haar zus.

Waar ga je heen? riep haar zus. *Straks mis je de Sprokkeling.*

Poppy ging over op een draf toen Roa weer in het zadel zakte. Ze was vergeten dat de Sprokkeling vanavond was. Tijdens Sprokkelavonden was het huis altijd afgeladen vol. De allerarmsten kwamen eten, en namen alle klikjes mee.

Daar hoor je bij te zijn, zei Essie, die haar nog steeds probeerde bij te houden. *Jij geeft hun hoop, Roa.*

Maar als ze terugging naar het Huis van het Lied moest ze Dax onder ogen komen. Dan moest ze toekijken hoe hij haar vaders wijn opdronk en met alle meisjes van haar huis flirtte.

Roa knarste met haar tanden.

Ik heb dagenlang gehoorzaam naast hem gezeten. Haar gedachten brandden in de ziel van haar tweelingzus. *Als ik nog een minuut langer aan zijn zijde moet staan dan...* Haar handen omklemden de teugels. *Dan neem ik het allemaal terug.*

Ze kón nog terug. Het huwelijk was nog niet geconsummeerd. En dat betekende dat het nog herroepen kon worden.

En wie beschermt ons dan? was het antwoord van Essie.

Haar zus sloeg de spijker op zijn kop. Roa had een keus gemaakt. Ze moest ervoor zorgen dat haar volk veilig was.

Ze had niet gedacht dat het zo moeilijk zou zijn om haar vrijheid in te ruilen voor de bescherming van het struikland. Ze had niet beseft dat het haar zo veel meer zou kosten dan haar vrijheid.

De stem van haar zus werd zacht en kalm in haar hoofd: *Je moet echt voorzichtiger zijn. Het begint op te vallen dat je steeds weg bent.*

Roa was elke nacht weggeweest sinds ze zes dagen geleden thuis waren gekomen.

Kan me niet schelen, dacht ze, en ze spoorde Poppy weer aan tot galop.

In de verte ging de roodbruine aarde over in een strook groen bos. Roa reed rechtstreeks naar het verborgen pad tussen de acacia's. Dit was het schaduwgebied, waar het vijfde Grote Huis ooit trots had gestaan... en toen volledig in verval was geraakt.

De frustratie van haar zus ging als een scherpe steek door haar heen. Ze besteedde er geen aandacht aan.

Roa. Essies stem flakkerde in haar hoofd terwijl ze Roa uit alle macht probeerde bij te houden. Haar sierlijke witte vleugels vochten tegen de wind die haar terugblies. *Je kunt er niet zomaar vandoor gaan!*

Ik ben de koningin, dacht ze. Ik kan doen wat ik wil.

Je gedraagt je niet als een koningin. Essies gedachten werden zwakker. *Je gedraagt je als een... bang... egoïstisch... kind.*

Dat deed pijn.

Roa reageerde met een kille por in de richting van de haviksgestalte van haar zus. Essie stuurde haar eigen versie van dat gevoel terug, maar dan feller.

Vlak voordat Poppy vaart minderde en het bos in stapte, slaakte de witte havik een kreet. Roa voelde een pijnlijke ruk en trok met een frons aan de teugels. Ze keek over haar schouder en zag dat Essie – een wit stipje aan een bloedrode hemel – zich nog steeds tegen de wind in naar haar toe probeerde te worstelen.

Weer een ruk, feller deze keer. Roa hapte naar adem van de pijn. Ze kneep in Poppy's teugels en stuurde haar gedachten naar haar zus: *Als je me pijn probeert te doen, dan lukt dat.*

Essie reageerde niet.

Roa had verwacht dat Essie het wel zou begrijpen. Essie wist als geen ander hoe het voelde om gevangen te zitten. Maar net als Roa's vriendin Lirabel leek Essie de laatste dagen steeds meer partij voor Dax te kiezen. Alsof zij zich ook door die stomme charmes lieten betoveren.

Chagrijnig draaide Roa zich om. Ze wachtte niet tot Essie haar had ingehaald en reed zonder haar het bos in.

Essie zou haar wel vinden. Ze vond haar altijd. De band tussen hen gonsde fel en sterk, hield hen bij elkaar. Roa kon haar zus altijd voelen, voelde de vorm van haar ziel. Zelfs als er een woestijn tussen hen in lag.

Er bloeiden jacaranda's hier. De grond lag bezaaid met hun paarse bloemen, mooier dan welk tapijt in de kashba dan ook. Roa snoof de zoete geur op terwijl Poppy naar de ingang van het Huis van de Schaduw liep.

Slecht, noemden de mensen deze plek. Er was een man gestorven, heel lang geleden, en zijn dierbaren hadden niet de juiste rituelen uitgevoerd. Ze hadden de banden tussen de levenden en de doden niet verbroken. Daardoor was de ziel van de man tijdens de nacht van de Loslating – de langste nacht van het jaar – slecht geworden en had hij zijn hele huishouden afgeslacht.

Zo ging het verhaal tenminste.

Slechte geesten waren gevaarlijk. Daarom moest iedereen zich aan de regels van de Loslating houden.

Maar zelfs als het verhaal waar was, dan was de ziel van de man allang weer verder getrokken.

Nadat ze afgestegen was en Poppy buiten aan een tak had gebonden, ging Roa door de afgebrokkelde ingang het vervallen huis in. Lopend door de open gangen zonder dak dacht ze aan die lege stoel. Het was duidelijk beledigend bedoeld. Maar zij had Theo eerst beledigd. De Lucht was het enige Grote Huis dat tégen had gestemd toen Roa zei dat ze Dax bij de opstand wilde helpen. En in het struikland moest een voorstel unaniem worden aangenomen voordat iemand met een leger de zandzee mocht oversteken. Roa had de struiklandwetten overtreden door te doen wat ze had gedaan.

En daarna had ze Theo's hart gebroken.

Roa keek in alle kamers van de ruïne. Ze waren allemaal leeg. Ze keek nog een keer.

Hij is niet gekomen, dacht ze, en een mistroostig gevoel overviel haar.

Theo had niet gewild dat ze Dax ging helpen. Hij had gezegd dat ze niet

meer terug zou komen als ze wegging.

Dat was niet waar, dacht ze. Ik ben wél teruggekomen.

Ze was hier nu toch? Ze had al vijf avonden op rij in deze ruïne – hun vaste ontmoetingsplek – op hem gewacht.

En hij was al vijf avonden op rij niet komen opdagen. Omdat Roa met Dax was getrouwd. Omdat Roa nu koningin was.

Het was te laat voor Theo en haar.

De wind liet de bladeren boven haar ritselen toen ze op de vensterbank van een halfingestorte muur klom. Ze leunde tegen de koele, stoffige stenen en duwde haar gezicht in haar handen.

Je bent koningin, hield ze zichzelf voor. Koninginnen huilen niet.

Het was iets wat Essie zou zeggen. Als Essie er was geweest.

Wachtend op haar zus dacht Roa aan de schaamte in haar vaders ogen. In de ogen van alle aanwezigen.

Misschien was het beter zo. Ze wist niet of ze het had aangekund om die blik ook in Theo's ogen te zien.

Toen er honderd keer honderd hartslagen verstreken waren en Essie nog steeds niet verschenen was, keek Roa naar het bladerdak. Naar de donker wordende hemel daarachter.

Instinctief zochten haar ogen Essies twee lievelingssterren. Tweelingsterren, noemde Essie ze altijd. De verhalen die zij het mooist vond gingen allemaal over Luchtweefster, een godin die zielen tot sterren spon en aan de hemel weefde.

Roa dacht aan Luchtweefster die Essies ziel tot een ster spon en daar zou ophangen, helemaal alleen, zonder Roa.

Ze kreeg een ijsskoude knoop in haar maag.

Waar bleef haar zus toch?

Roa zocht naar dat normaal gesproken zo aanwezige gegons. Zelfs vóór Essies ongeluk was het er altijd geweest, warm zoemend in hun binnenste.

Maar nu was het dof en gedempt. Als een te zwakke hartslag.

Essie?

Geen antwoord.

Roa sprong van de vensterbank en liep terug door de verlaten, verval-
len ruimtes.

‘Essie?’ riep ze met echoënde stem. ‘Waar ben je?’

Stilte.

Roa versnelde haar pas en dacht aan de vreemde manier waarop de
gedachten van haar zus hadden geflakkerd. Aan de afstand die ze eerder
had gevoeld.

Essie, als dit een grap is, dan kan ik er niet om lachen.

Bij de ingang maakte Roa Poppy los, steeg snel op en reed terug naar de
rand van het bos. Toen ze daar aankwamen was de zon allang onder en
was de hemel blauwzwart geworden. Nergens zag ze in de verte een teken
van een witte vogel.

Roa zette haar handen aan haar mond om haar zus te roepen.

‘Essie!’

Haar stem galmde over de vlakte en stierf weg. De wind ruiste door de
bladeren achter haar.

Het was iets waar de twee zussen nooit over praatten, alsof het echt zou
gebeuren zodra ze het uitspraken: een ziel die nog niet over was, kon niet
eeuwig in de wereld van de levenden blijven. Uiteindelijk werd de doden-
roep van de Loslating te sterk.

Essie verzette zich nu al acht jaar tegen die roep.

Met haar blik op de sterren fluisterde Roa: ‘Essie, waar ben je?’